

Filip Pecka

Pes královny Alžběty

„Měli bychom vyjet v 9:45, tak budeme v Praze kolem dvanácti,” řekl Šimon, můj nejlepší kámoš, když jsme u něj na bytě plánovali cestu z Olomouce do malebného města jménem Sokolov. Semestr začal teprve před pár dny, teploty tedy nahrávaly tomu, abych to Šimonovi v mém rodišti po deseti naplánovaných a posléze zrušených cestách konečně ukázal. On byl z nějaký prdele kousek od Brna, naše výprava tedy kvůli hladšímu průběhu musela započít ve městě, kde nejvíc trpí náš mozek a játra.

„Tam budeme mít asi dvě a půl hodiny na přesun mezi hlavním nádražím a Florencí,” pokračoval Šimon. „Navrhuju, abysme si v Mekáči na Václaváku dali žrádlo. Václavák je od hlaváku co by kamenem dohodil. Najíme se a pak vyrazíme na Florenc,” přerušil jsem Šimonovi hlasitě tok myšlenek. Na to se mi dostalo odpovědi, že jestli ještě jednou v životě použiju výraz „abysme”, prodá mě do otroctví. Na druhou stranu souhlasil s mým návrhem ohledně oběda a výrokem „to s tím Mekáčem není úplná poštilost”, mu vyjádřil podporu. „V půl třetí nastoupíme na Florenci do autobusu, v Sokolově budeme v pět,” řekl. Neptejte se mě na to, proč Šimon plánoval jednu debilní cestu tak, jak by ve třicátých letech John Dillinger plánoval bankovní loupež. Prostě to měl v povaze a já si na to za ty roky zvyknul.

„Co vůbec McDonagh?” zeptal jsem se. McDonagh byl Šimonův krátkonohej corgi, kterej měl v době plánování naší cesty do mojí domoviny nějaký problém se slinivkou, což Šimona neustále trápilo. Toho čokla totiž nadevše miloval. Když jste byli někde v Šimonovo blízkosti a zrovna jste neslyšeli dlouhosáhlý monology popisující geniální práci s jazykem v divadelních hrách a filmech Martina McDonagha, slyšeli jste dlouhosáhlý monology popisující život jednoho malého předraženého stvoření z nějaký díry kousek od Brna. „Až můj pejsek někdy umře, bez rozmyslu skáču z okna,” zdůrazňoval často během těchto vyprávění. Kdybych Šimona už pár let neznal, napadly by mě všemožný věci, co s tím psem může provádět. „Ale jo, drží se,” odpověděl Šimon na můj dotaz.

Po příjezdu do Sokolova jsme měli v plánu jít do kina. V den našeho příjezdu měl totiž premiéru snímek s názvem *Banshees of Inisherin*. V český distribuci byl nový film slavného britského dramatika a filmového scénáristy a režiséra uvedenej jako *Víly z Inisherinu*, což můj nejlepší kámoš nesnášel zrovna dobře. Příjezd do Sokolova byl naplánovanej na pátou, kino začínalo v sedm.

„Mamka na nás bude na nádraží čekat v pět, takže když nebude mít autobus zpoždění, budeme doma kolem čtvrt na šest,” řekl jsem, „doma si v klidu vybalíme, můžem si na chvíli hodit nohy na stůl a najíst se. Pak můžem sednout do auta a vyjet do kina,”. Šimon si rukama podepřel bradu a chvíli usilovně přemýšlel. „Tak zaprvé, můj milý příteli,” začal „oceňuji, že se snažíš mít podobné organizační schopnosti jako já, i když ti to moc nejde. Zapomněl jsi třeba na to, že je potřeba vzít v potaz fakt, že je tvoje máma blbá kráva. Kdybys tenhle fakt v potaz vzal, řekl bys, že se jí přesně patnáct minut před dosažením cílové destinace ozveme pomocí textové zprávy. Nehodlám totiž v tom cikánském ghettu strávit víc jak pět minut,” pokračoval Šimon svým obvyklým žoviálním tónem. „A za druhé, jestli si myslíš, že v Sokolově vydržím strízliv víc jak dvě hodiny, šeredně se pleteš. Hodlám totiž započít konzumaci alkoholu již ve vlaku a ty budeš konzumovat alkohol se mnou. Proto bych nedoporučoval jet do kina a zpátky tvým automobilem, mohl bys totiž tak trochu přijít o řidičský průkaz. I v takové díře, jakou je Sokolov, někdo provozuje taxislužbu, ne?”. Drobným příkývnutím jsem mu kladně odpověděl. „Po kině bych se rád uchýlil někam, kde bude klid a kde si můžem dát pár plechovek piva, to se u vás doma asi nehodí co?” „Ne, u nás to nepůjde, po kině už budou všichni spát. Zkusim o tom popřemýšlet a vymyslím nějaký místo, kam bychom mohli zalízt. Mohl bych s sebou vzít jednoho svého kámoše?”, zeptal jsem se Šimona. „Kdo to má být?”, odpověděl mi otázkou. „Nikdo mu neřekne jinak než Sovět, nedávno ho pustili z vězení, tak bychom to s nim mohli

oslavít,“, odpověděl jsem. Šimon souhlasil, ovšem pouze pokud se k nám můj kámoš přidá až po kině.

—CESTA—

Už hodinu a půl trvala naše cesta vlakem, když jsme si se Šimonem objednali první pivo. Nejprve jsme totiž chtěli využít levnou nabídku jídel, kterou námi zvolená přepravní společnost nabízí. Já si dal burrito, Šimon svůj oblíbený guláš se špekovým knedlíkem. Tenkrát tam jako stewardka pracovala docela pěkná holka v našem věku.

„Co Vám mohu nabídnout?“, zeptala se Šimona. „Znovu zdravím, slečno. Poprosím Vás o dvě láhve vychlazené Plzně, jednu pro mě a druhou pro kolegu sedícího vedle mě. Bez kelímků, děkujeme,“ řekl můj kamarád. „Padesát korun, prosím. Tady to máte. Mohu pro Vás ještě něco udělat?“, zeptala se pohledná stewardka. „Pár věci by se našlo, ty se však bohužel nehodí do prostor plechové rakve plné lidí,“, odpověděl Šimon s lehkým úsměvem.

Šimonovi zabrněl mobil, kterej měl položený na stolečku před sebou. „Co se děje?“, zeptal jsem se. „Do toho ti nic není, čuráku,“, odpověděl mi s klidem Šimon. Když viděl, že mě jeho odpověď trochu zamrzela, poplácal mě po rameni a omluvil se mi. „Mimochodem, přemýšlel jsi o nějakém tom prostoru, kde bychom po kině mohli ztrávit večer?“, zeptal se mě. „Náhodou jo, v Sokolově je jedna opuštěná banka. Je to budova, která má asi dvanáct pater a jsou tam dvě schodiště. Kdyby na nás někdo zavolal benga, což se snad nestane, protože v Sokolově to po devátý hodině úplně chcípá, měli bychom mít několik cest, jak zdrhnout. Skříně, počítače a tak dále, to všechno je vybrakované. Zůstaly tam ale židle a stoly, takže budeme mít pohodlí a nebudeme muset sedět na zemi,“, popsals jsem Šimonovi možný místo pro kalbu. „To vskutku nezní špatně, vyznamenal ses. Dobrá práce,“, řekl mi Šimon. Tenhle jeho výrok mi, abych pravdu řekl, udělal ohromnou radost. Je to totiž nejvyšší stupeň pochvaly, kterou můžete od Šimona získat. Obvykle „chválí“ lidi kolem sebe třeba tím, že jim řekne, že „není úplně píča“.

Náš žlutý vlak zastavil v Pardubicích, když se v našem voze objevil asi sedmdesátiletý důchodce o holi. Já jsem se Šimonem pil už druhou vychlazenou Plzeň. Důchodce nejdřív prošel kolem nás a koukal na čísla sedadel, který jsou vždycky na štítcích u zavazadlového prostoru. Pokračoval ještě asi tři řady dopředu, když se najednou zastavil, otočil a začal se skrz dav dalších nastupujících prodírat zpátky. Po tom, co přes něj všichni cestující přelezli, zastavil se u dvojice sedadel, kde jsem seděl já a Šimon. Ten stařík začal mluvit směrem k mému nejlepšímu kámošovi. „Mladý muži, uvolněte sedadlo,“, začal konverzaci. Se Šimonem jsme se na sebe podívali a v mysli jsme měli stejnou otázku. Vážně nás ten kokot ani nepozdravil? „Ne,“, odpověděl nerudnému staříkovi Šimon. „Mám zaplacené tohle místo, takže ti naposled říkám, uvolni místo,“, oponoval dědek, tentokrát hrubějším tónem. Asi si myslel, že Šimona vyděsí, co já vím. „Pane, prosím vás, my ty místa máme zaplacený už-“, snažil jsem se situaci pánovi v klidu vysvětlit. Šimon mě zastavil. „Ne, ne, kamaráde, nech to být. Tohle zvládnou sám. Tady pan Trojnožka udělal chybu v tom, že mi začal tykat a odmítl tak věci řešit v klidu,“, dodal a otočil se na starce. „Tak poslouvej, ty zkurvenej dementní geronte. Jestli si myslíš, že když už jsi skoro oběma nohama v hrobě, dává ti to právo jednat se slušnýma lidma jako s kusama hoven, jsi opravdu mimo realitu a měl by ses co nejdříve dostavit na nejbližší hřbitov. Naše jízdenky byly objednaný a zaplacený přesně před čtrnácti dny, takže tyhle místa jsou naše. Jestli ti tvojí jízdenku objednával tvůj syn, kterému spadla na hlavu betonová tvárnice, dá se předpokládat, že ti to objednal na jinej den. To ale není naše vina, takže jestli chceš někomu flusat do ksichtu, měl by to bejt on. Doporučoval bych ti tedy na příští stanici vystoupit, ať neplatíš pokutu, tak hodnej jsem. A taky bych ti doporučil, abys nás přestal otravovat, jinak ti ta tvoje fešná hůlka může skončit v prdeli. Suma sumárum, naši konverzaci ukončím takhle - jdi do píči,“, shrnul veškerý fakta o týhle politováníhodný situaci Šimon.

Dědek se nakonec rozhodl svého protivníka poslechnout. Asi mu došlo, že si radši za ty peníze za pokutu koupí třeba několik rohlíků, romadur a pár lahváčů. Cesta nakonec až do

konce pokračovala podle plánu. V Praze jsme byli včas, mekáč jsme taky stihli. Do Sokolova jsme dorazili v pět.

—BANKA—

Bylo už asi půl desátý večer. Sovět na nás, podle naší předešlý domluvy, čekal před kinem. Když jsme se potkali, seznámil jsem ho s mým nejlepším kamarádem. „Prý jsi okusil život v nápravném zařízení,“, zeptal se Sověta Šimon, načěž mu Sovět pokynutím hlavy nahoru a dolů kladně odpověděl. „Za co?“, pokračoval v dotazech Šimon. „Sice se to neříká, ale...v sebeobraně jsem umlátíl zfetovanýho cigána,“, řekl Sovět. Šimon vypukl smíchy. „V tomhle kraji není moc zločinů, za který by mohl Čech jít sedět, co?“, řekl Šimon, tomu jsem se začal smát já i Sovět.

„Máš, co jsme si objednali?“, zeptal jsem se Sověta. On otevřel svůj batoh, ve kterým se schovávalo celkem osmnáct plechovek piva. „Jasně“, řekl. Pomalu jsme vyrazili k bance, která byla asi deset minut chůze od kina. Během cesty jsme Sovětovi líčili, co jsme vlastně v kině viděli. Zatímco já jsem ve filmu *Banshees of Inisherin* viděl přehnaně uměleckou a nudnou sračku, která postrádala jakékoli děj a je vhodná maximálně pro filmový teoretiky, kterým došel materiál pro masturbaci, Šimon (po tom co mě brutálně seřval) tenhle film popisoval jako absolutně geniální metaforu na válčení mezi Irskem a Severním Irskem, která je plná nezapomenutelných hereckých výkonů, skvělý hudby a líbezného irského přízvuku. Díky Bohu za titulky, jinak bych těm kašparům nerozuměl ani slovo! Sovět spokojeně poslouchal a naše hádka mu přišla v některých momentech dokonce vtipná. Dalo se to pochopit, hodně dlouho nebyl mezi lidma. Došli jsme k bance.

V zadní části budovy bylo rozbitý okno, který policajti zadělali lehkou deskou z dřevotřísky. Stačilo lehce šknout a byla dole. Prolezli jsme opatrně rozbitým oknem a objevili jsme se v temný chodbě. Svítily jsme si mobilama. Jak jsem říkal ve vlaku Šimonovi, všechno bylo pryč. Hasičáky, zásuvky, dokonce i koberce. V tomhle kraji zkrátka zmizí všechno, co není přibitý. Když jsme procházeli desátým patrem, konečně jsme narazili na kancelář, která se nám jevila sympaticky. Pracovní stůl, tři hezký židle, prostě těžký věci, se kterými se nikdo nechce tahat až dolů.

Sovět na stůl položil lampu na baterky, aby místnost osvětlil. Já jsem zase vytáhnul svůj Bluetooth reprák, pustil Spotify a pustil slavnou znělku filmu *V Bruggách*, což udělalo Šimonovi radost. Kecali jsme o životě, studiu, práci. Prostě o věcech, který se při pití piva probíraj.

Každej jsme si dali tři piva, potom se Sovět rozhodl, že chce poznat mého kámoše trochu víc. „Šimone, proč jsi vůbec takovej?“, zeptal se. „Protože mě štve, jak ze světa vymizela upřímnost,“, odpověděl Šimon. Potom pokračoval: „lidi lžou, podřizují se, nejsou sebevědomí. Takovej být nechci. Chci žít ve světě, kde spolu lidi jednají na rovinu a nejsou na sebe hnusní. Chci žít v dobré společnosti. Chci žít ve světě, kde se všichni respektují a nekoukají na sebe z patra,“. Najednou Šimonovi zabzučel telefon. Přišla mu esemeska. „Kdo píše?“, zeptal jsem se. Odpovědi se mi nedostalo. Šimon vzal můj Bluetooth reprák, ze kterého zrovna zněl soundtrack k filmu *Tři Billboardy kousek za Ebbingem*, a prohodil ho oknem. Soundtrack pořád zněl, pak následoval náraz. Reprák se rozprsknul na chodníku před budovou. Další zvuk, kterej zezdola zazněl, byl mnohem znepokojivější. Tentokrát se tam před budovou rozprsknul můj nejlepší kámoš.

„Kurva,“, povzdechl si Sovět.